

SOPHIE COUSENS

—

A ONDA SI DOŠAO TI

NAKLADNIK

Egmont d. o. o.
Višnjevac 3, Zagreb

ZA NAKLADNIKA

Velizara Dobreva

UREDNIKA

Ana Klopotan

LEKTURA

Bonislav Kamenjašević

KOREKTURA

Denis Brkić

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Blid

DIZAJN KORICA

Punkt studio d. o. o.

TISAK

Grafički zavod Hrvatske d. o. o.
Zagreb, veljača 2026.

NASLOV IZVORNIKA

And Then There Was You
Copyright © 2024 by Sophie Cousens
© za hrvatsko izdanje Egmont d. o. o., 2026.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige
ne smije biti objavljen ili pretisnut bez prethodne
suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN: 978-953-13-3126-5

CIP zapis je dostupan u nacionalnom skupnom katalogu knjižničnog sustava
Bukinet pod brojem 991005935515909366.

Sophie Cousens

**A
ONDA
SI
DOŠAO TI**

S engleskoga prevela
Marija Marčetić

PULS

Mojim roditeljima Avril i Richardu. Hvala što ste bili dovoljno ludi da se odlučite za četvrto (a zatim i peto) dijete i što mi nikad niste sugerirali da »pronađem pravi posao«.

»Želio bih zakopati nešto dragocjeno na mjestima
gdje sam bio sretan, tako da se, kad ostarim i
postanem ružan i ogorčen, mogu vratiti, iskopati
to i prisjetiti se prošlosti.«

Evelyn Waugh, Povratak u Brideshead

»Ljubav se ne može programirati.
Ali ljudi će to svejedno pokušati učiniti.«

ChatGPT u odgovoru na pitanje:

»Što da napišem kao epigraf ovoj knjizi?«

1

KAD PRIJEDETE TRIDESETU, potraga za partnerom postane poput neumoljive igre glazbenih stolica. Ispočetka je zabavno, ali onda glazba postane preglasna, a sve kvalitetne, prilagođene, stabilne stolice budu zauzete. A vama ostane soba puna klimavih tronožaca na koje ćete se vjerojatno našpranjiti ako pokušate sjesti. Počne vas hvatati panika, kao da ste u utrci u kojoj ne možete pobijediti — što ako baš vi uopće ne uspijete sjesti? Možda se treba baciti na prvu stolicu koju vidite, pa bila ona i neudobna, smrdljiva i pred raspadom. Jer ste iscrpljeni, a sve je bolje od sjedenja na podu.

Chloe Fairway ta je dilema bila dobro poznata. Stoga se u srijedu navečer uputila u Soho kako bi se susrela s »Tomom, 36« iako bi najradije bila ostala kod kuće, grickala tost s maslacem i u pidžami gledala *Traitorse*. No znala je da, ako želi pronaći ljubav, mora nastaviti igrati igru, mora nastaviti svajpati, nastaviti se »truditi«. Jer možda će upravo sljedeći muškarac

biti onaj pravi, onaj u čijem će toplom zagrljaju provesti ostatak života, onaj zbog kojega će joj se sve prijašnje muke sa svim onim neudobnim stolicama isplatiti.

Na temelju slike profila i onih nekoliko poruka koje su razmijenili, činilo se da to s Tomom... ima potencijala. Unatoč tome što je prvo pravilo upoznavanja novih ljudi preko interneta to da se ne treba previše nadati. Ne treba previše očekivati. Chloe je u kafić došla koju minutu ranije i sjela za stol blizu prozora, podalje od buke televizora koji je visio iznad šanka. Tom je izabrao mjesto sastanka. Chloe bi bilo draže da su otišli negdje gdje se u tom trenutku nije gledala utakmica, gdje su tepisi bili manje ljepljivi, a gosti nisu izgledali baš toliko duboko nesretni pijuckajući žesticu koja je toga dana bila na popustu.

Na kameri mobitela provjerila je kako izgleda, a onda se namrštila. Došla je ravno iz ureda, pa je još uvijek bila odjevena u svoju standardnu poslovnu odjeću: uske crne traperice i sivu bluzu, s kosom začesljanom u punđu. Kod kuće je imala pun ormar retrobluza, hlača sa širokim nogavicama, slatkih pelerina i šarenih šešira u stilu dvadesetih. Ali nije često imala prilike biti ona verzija sebe koja se tako oblači. Na kraju prvog radnog tjedna u tvrtki McKenzie and Sons šef ju je obavijestio da će se morati odijevati ozbiljnije. Rekao joj je i da će morati podići kosu — jer spuštenu kosu »privlači pažnju« — a potom ju obavijestio i da je šarena odjeća koju nosi »previše napadna«. Tako da se tijekom tjedna počela oblačiti nešto diskretnije, kosu je ukrotila u pristojnu punđu i na sve druge načine igrala ulogu »pouzdana osobne asistentice«.

Sada je pokušala popraviti što može. Raspustila je svoje dugačke kestenjaste kovrče i nanijela crveni ruž. Kako je ono rekla Coco Chanel? »Kad si tužna, nanesi malo crvenog ruža i kreni u napad«? Chloe nije baš bilo jasno o kakvom je napadu riječ, a uz to je imala i osjećaj da se Coco Chanel nikad nije morala nositi s muškarcima koje je upoznala preko interneta, ali ta joj je rečenica svejedno djelovala nekako ohrabrujuće.

Tom je zakasnio punih četrnaest minuta, a dok je pogledom pretraživao kafić, u rukama je stiskao biciklističku kacigu. Plava kosa bila mu je mokra od znoja i slijepljena na lagano pjegavom čelu. Kad ju je ugledao, mahnuo joj je i nasmiješio se otkrivajući naglašene očnjake, koji se nisu vidjeli na njegovoj profilnoj slici. Ne. Ne smije čovjeka suditi na temelju zubala. Važna je osobnost.

»Bok, Chloe«, rekao je Tom hitajući prema njoj. »Kasnim?«

»Ma ne, i ja sam tek maloprije stigla«, slagala je. Jer to je bilo drugo pravilo upoznavanja preko interneta: ne smije se uzrujavati zbog sitnica.

Ustala je i pritom se psihički pripremila na njegovu reakciju. Na profilu je jasno navela svoju visinu, ali muškarci je često ne bi registrirali. Na prvim spojevima naslušala se komentara poput: »Pa ti si kao BFG!¹« i: »Nisi spomenula da si tako krupna.« Chloe je bila vitka i visoka metar i sedamdeset sedam, ali imala je široka ramena i bujnu kosu, pa je ukupno ostavljala dojam osobe koja pošteno zauzima svoje mjesto u svijetu. Srećom, Tom ovom prilikom nije vidljivo reagirao, samo ju je znojno zagrlio i potom sjeo. Primijetila je da pomalo smrdi na cigarete premda je u profilu napisao da je nepušač.

»Reci, Tome...« započela je rečenicu, ali on je već ustao iz stolice.

»E, je l' bi ti smetalo da se zamijenimo za mjesta? Tako da mogu pratiti rezultat?« upitao je glavom pokazujući prema televizoru. Chloe to jest smetalo. Ako je htio gledati utakmicu, nije se trebao dogovoriti s njom da se nađu. Ali rekla je »nema frke« i prepustila mu svoje sjedalo. Nije imalo smisla loše započeti.

»Jesi li doputovao izdaleka?« pitala ga je nastojeći se ne uzrujavati oko zamjene mjesta i smrada dima.

»Da, iz Hackneyja«, odgovorio je on i počeo pucketati prstima kako bi privukao pažnju konobarice.

»Mislim da se naručuje na šanku«, rekla mu je.

¹ Blagi fantastični gorostas, lik iz istoimene knjige Roalda Dahla.

»Aha, okej«, odvratio je on ne trzajući.

»Idem ja, može? Što želiš popiti?« ponudila je.

»Veliko pivo, iz krige. Hvala ti, ja plaćam iduću rundu«, rekao je, zubato joj se osmjehujući. Chloe je teškim korakom odšetala do šanka. To je bilo najgore, kad od samog početka znaš da ništa od svega, ali svejedno moraš provesti pristojno vrijeme u društvu određene osobe. Pomislila je na udobno mjesto na kauču kraj svog tate, čokoladno jaje koje još nije pojela, uvodnu špicu *Traitorsa*... Ali nije se imalo smisla mučiti takvim mislima, od toga joj je samo bilo još teže.

Chloe se činilo da se u dvije godine koliko nije izlazila na spojeve izbor muškaraca totalno srozao. Možda je to bila prirodna posljedica toga što su nakon tridesete gotovo svi već nekoga pronašli. U protekla tri mjeseca imala je posla s muškarcima koji se na spoju jednostavno ne bi pojavili, ili bi se prestali javljati, ili bi joj pak iz čistog mira počeli slati eksplicitne fotografije. Upoznala je muškarce kojima je do te mjere nedostajalo osnovne pristojnosti da joj nije bilo jasno kako su ikoga uspjeli uvjeriti da ode s njima u krevet. Bilo je tu podrigivača, češkača jaja, neprekidnih psovača, muškaraca koji joj ne bi postavili ni jedno jedino pitanje, a i muškaraca koji su bili potpuno neinformirani o svijetu. Zbog takvih iskustava uplašila se ne samo da će zauvijek ostati sama već i da se čovječanstvu u cjelini crno piše. Kamo su nestali svi dobri muškarci?

»Imate odličnu frizuru«, rekla joj je šankerica dok joj je ulijevala vino u čašu. Šankerica je imala kratku crnu kosu i *piercing* u nosu, a ispod očiju joj je bila razmazana maskara.

»Hvala«, odgovorila je Chloe i primijetila ružu tetoviranu oko ženina zapešća. »Vi imate dobru tetovažu.« Nasmiješile su se jedna drugoj, a onda je Chloe primijetila kako šankerica prstima nastoji začepiti uši ne bi li prigušila buku televizora koji je visio iznad nje.

»Gospođo, možete pojačati?« rekao je muškarac sa šiltericom na glavi, koji se naslanjao o šank.

Šankerica mu je uputila kiseo osmijeh i za jedan stupanj pojačala zvuk na televizoru, a zatim se ponovno okrenula Chloe.

»Daj, ja ću«, rekao je muškarac gestom pokazujući da želi daljinski upravljač. Ali Chloe se nagnula na šank i prva ga se dočepala.

»Ja ću«, rekla je umiljato, a zatim za tri stupnja stišala zvuk.

»Hej, stara!« naljutio se muškarac.

Chloe mu je uputila svoj najšarmantniji osmijeh. »Ne čujem samu sebe dok naručujem. Dvije minute, može?« Činilo se da bi se rado posvađao, ali se ipak bez riječi namргоđeno okrenuo prema televizoru.

»Hvala«, tiho je rekla šankerica dok je točila Chloe pivo. »Uvijek mi puca glava kad je utakmica.«

Chloe je bez riječi kriomice stavila daljinski u krilo, izvadila jednu bateriju i umotala je u novčanicu od pet funti. Dodala ju je šankerici, koja se tiho nasmijala pa joj uputila zahvalni osmijeh. Potom je dodala daljinski muškarcu s kapom. »Uživajte u utakmici!«

Kad je sjela za stol, Tom je prvo posegnuo za svojim pivom, a tek onda obratio pozornost na nju.

»Što to čitaš?« upitao je glavom pokazujući prema knjizi mekih korica koja joj je virila iz torbe.

»*Male žene*«, odvrtila je Chloe. »Hoću reći, čitam je ponovno, to mi je jedna od najdražih knjiga.«

»Prebaci se na nastavak, *Veliki muškarci*, čujem da je puno bolji«, rekao je Tom i grohotom se nasmijao vlastitoj šali. Chloe se uljudno nasmiješila i čvršće stisnula stalak svoje čaše. »Znači, voliš čitati?«

»Pa da«, odgovorila je nastojeći ostati otvorena uma. Možda je on bio tip koji se ispočetka čini nepodnošljivim, ali kasnije čovjeku priraste srcu — kao kamenice, ili tekila. »Jesi li ti u zadnje vrijeme pročitao nešto dobro?«

Tom je frknuo. »Nemam ja vremena za čitanje. Počeo sam čitati jednu knjigu o Formuli 1, o njezinoj povijesti i tako to,

ali nije bila ništa posebno. Ja više volim *podcaste*.« Tomu je lice zasjalo. »Jesi li čula za Joea Rogana? Jako je smiješan.«

»Da, čula sam da je popularan«, odgovorila je Chloe. Osjetila je kako joj se duša sklupčala u fetalni položaj.

»I, što ti radiš za šušku, Chloe?« pitao je Tom, a kad je prstima obuhvatio kriglu, primijetila je da su mu prsti kratki i debeli, kao kobasice. Bilo joj je važno da muškarci imaju lijepe ruke.

»Šušku?« ponovila je nastojeći se koncentrirati na njegovo lice.

»Znaš, za pare. Lovu. Novce.« Zakolutao je očima. »Čime se baviš?«

»Ah, to. Radim kao osobna asistentica jednog filmskog producenta«, rekla je premda je bila svjesna da mu je to već ispričala preko poruka. »Ali nadam se da ću si tako otvoriti put u neke kreativnije vode. Voljela bih se baviti pisanjem. Drama, scenarija, takvih stvari.«

»Ma nije ti to pametno«, rekao je on bez okolišanja, noktima čačkajući zube.

»Kako to misliš?« upitala je zgranuto.

»To je industrija na umoru. Umjetna inteligencija će uskoro pisati sve vrste sadržaja. Bolje bi ti bilo da se ubaciš u nešto što vrijeme neće pregaziti zbog razvoja tehnologije«, rekao je procjenjivački promatrajući njezino lice. »Da izravnaš kosu, mogla bi u manekenke.«

»Ali ne želim se baviti...« prekinula se. Nije se imalo smisla uzrujavati. Prisilila se na osmijeh. »A ti? Spomenuo si da si bio u vojsci? Zvuči zanimljivo.«

»Da, imam čin narednika«, odgovorio je Tom napinjući mišiće. »Dobro je, dosta putujem. Ali vojska je danas previše ispolitizirana.«

Usta su mu se iskrivila u grimasu. »Za sve su krivi ljevičari. Nemam ja ništa protiv žena u vojsci, ali kad se riba odluči za vojsku, mora biti spremna biti dio muške ekipe. Nema tu

posebnog tretmana. Na prvoj crti nema plakanja ako te netko zove 'mala'.«

Chloe je progutala slinu. Preko poruka je djelovao sasvim normalno, čak simpatično. Krišom je pogledala prema šanku. Muškarac s kapom nabadao je po daljinskom i očito mu nije bilo jasno zašto ne funkcionira. Ponovno je pogledala Toma i on je upravo u tom trenutku bučno srknuo pivo pa obrisao usta o rukav.

Jesu li bili krivi romani? Je li zbog toga očekivala previše od muškaraca? Kako se od nje moglo očekivati da se nakon Gabriela Oaka, gospodina Rochestera i njezina omiljenog Georgea Emersona zadovolji nečim ovakvim?

»Idem do toaleta«, rekla je i uzela torbu.

«Samo daj«, odvratio je Tom, već napola okrenut prema televizoru.

Chloe je uvijek nastojala ostati na spoju barem četrdeset i pet minuta. Bilo što kraće od toga činilo joj se nepristojnim. Ali ako bi joj, kao sad, od samog početka bilo jasno da bi čak i tih četrdeset i pet minuta bilo čisto mučenje, dozvolila bi si pauzu za WC, dovoljno dugačku da pročita cijelo poglavlje knjige. Pogled prema stolu rekao joj je da Tom vjerojatno neće ni primijetiti da je nema.

U kupaonici je pogledala na mobitel. Dočekala ju je prezentacija iz aplikacije s fotografijama, uz riječi »Na današnji dan...«. Na prvoj slici bili su ona i Peter, zavaljeni na ležaljci na Tenerifeu, prije godinu dana. Glavom je bila naslonjena na njegova prsa, odjevena samo u bikini, i škiljila prema objektivu. On ju je obgrlio rukama i ljubio joj tjeme dok je drugom rukom snimao *selfie*. Oboje su izgledali tako sretno. Peteru ne bi palo na pamet gledati nogometnu utakmicu dok je na spoju, lijepo ponašanje bilo mu je jako važno. Pridržavao joj je vrata, postavljao pitanja, gledao je u oči dok govori.

Brzo je ugasila mobitel. Takvo razmišljanje nije služilo ničemu, a fotografije u svakom slučaju nisu otkrivale cijelu priču.

Sjela je na stari radijator iz viktorijanskog doba i izvukla iz torbe *Male žene* — ta je fantazija ipak bila sigurnija.

Radijator je ugodno zabrujao.

«Baš je pravi gubitnik«, promrmljala je Chloe.

Činilo se kao da i radijator svojim brujanjem želi reći da se slaže, što ga je već činilo ugodnijim sugovornikom od onoga koji ju je čekao u kafiću.

Pročitala je nekoliko stranica kad je začula kako netko ulazi u WC. Bila je to atraktivna žena duge tamne kose i blijedog pjegavog lica koja joj se smiješila.

»Chloe?« rekla je žena razdragano. »I pomislila sam da si to ti!«

Chloe je trepnula. Nije je uspijevala smjestiti. »Wendy«, predstavila se žena i činilo se da nije nimalo uvrijeđena.

»Wendy?« ponovila je Chloe osjećajući kako joj se obrve iznenađeno podižu.

Wendy je prije koju godinu u svojstvu vanjskog suradnika radila kao producentica u McKenzie and Sons. Chloe se činila simpatična, bila je vedre naravi i uvijek je petkom donosila kolače koje je sama ispekla. Nije je odmah prepoznala samo zato što je sad izgledala potpuno drugačije. Wendy koje se sjela bila je... zapuštena, nije to mogla drugačije opisati. Kosa joj je bila bez sjaja i prošarana sjedinama, a držanje nekako potišteno. Ova Wendy je... blistala. Bila je u formi, prštala samopouzdanjem. Izgledala je deset godina mlađe.

»Znam, znam«, rekla je Wendy i okrenula se oko svoje osi. »Uvela sam neke promjene.«

Približila se umivaoniku i počela prati ruke, polako i promišljeno sapunajući između dugih, gracioznih prstiju. Chloe je upao u oči pametni sat koji je Wendy nosila na ruci: moderan, blještav, očito skup.

»Ali odakle ti ovdje?« pitala je Wendy gledajući Chloe u ogledalu. »Izbjegavaš nekoga?«

»Na spoju sam, ali nije baš najbolje krenulo«, priznala je Chloe.

»U čemu je problem? Je li ljigav ili samo naporan?« upitala je Wendy nastojeći zvučati kao da se zafrkava, ali po tonu joj se čulo da razumije situaciju.

»Nepristojan je«, odgovorila je Chloe.

»O, jadna! Koliko dugo si već u potrazi?« Chloe se iznenadila koliko ju je to pitanje pogodilo, a bila je zatečena i Wendynim izborom riječi.

»Predugo«, odgovorila je tiho.

»Poznat mi je taj osjećaj«, rekla je Wendy brišući ruke papirnatom ručnikom jednako temeljito kao što ih je i oprala. Prostor je bio ugodniji nego što bi se očekivalo s obzirom na općeniti izgled kafića: uz sapun tu je bio i losion za ruke, čak i ogledalo s uvećanjem, za šminkanje. Wendy je namazala ruke losionom. Zatim je koraknula prema Chloe i pružila joj svoju meku, čistu ruku. Taj opipljivi izraz empatije gurnuo je Chloe preko ruba na kojemu se nalazila, a da toga nije bila svjesna. Oteo joj se jecaj, neočekivan poput Wendyna suosjećanja, i u njemu je bila sadržana sva njezina usamljenost, pa je prinijela ruku ustima nastojeći ga prigušiti.

»Oprosti«, rekla je žustro. »Dobro sam, to je samo jedan spoj, nije važno. Ne znam zašto se ovako ponašam.«

»Ali ne radi se samo o tom jednom spoju, zar ne?« rekla je Wendy i nagnula glavu ne odvajajući pogled od Chloeina lica. »Radi se i o oportunitetnom trošku. Izgubila si na njega vrijeme, uzalud si se ponadala i iščekivala, imala si onaj osjećaj da te čeka nešto novo i lijepo. Pogodi te svaki put kad taj osjećaj bude zatrt. Pogodi te svaki put kad se razočarana vraćaš kući i pitaš se jesi li u stanju ponovno prolaziti kroz sve to. Svaki put kad se uloviš kako se pitaš jesu li svi muškarci tako grozni ili ti imaš previsoke standarde.«

«Baš tako«, prošaptala je Chloe, a glas joj je prepukao.

Wendy ju je privukla u zagrljaj i obavila dugačkim rukama. Bila je to tako neočekivana gesta, no Chloe je svejedno osjetila

kako se opušta u njezinu zagrljaju i udiše miris skupog bademova ulja u Wendynoj kosi. Nije se mogla sjetiti kad ju je posljednji put zagrlio itko osim njezinih roditelja.

»Nikad se nemoj ispričavati zbog toga što želiš nešto više«, rekla je Wendy u smjeru njezina ramena.

Kad je pustila Chloe iz zagrljaja, okrenula se prema umivaoniku kako bi s njega podigla svoju torbicu. Iz unutrašnjeg je pretinca izvadila malenu sivu posjetnicu s pozlaćenim rubom. Na sredini su bila ugravirana zlatna slova *SP*, ispod kojih je bio otisnut QR kod. »Ostala mi je još samo jedna«, rekla je Wendy, grizući usnu, i pružila posjetnicu Chloe.

»Što je to?« pitala je Chloe.

»Budućnost«, odvrátila je Wendy. »Vjeruj mi, oni će ti promijeniti život kao što su promijenili i moj.« Pokazala je na svoj odraz u zrcalu. Chloe je upitno podigla obrvu.

»Ali što znači *SP*?«

»*Savršeni partneri*. Radi se o agenciji za poznanstva«, odgovorila je Wendy prigušenog glasa. »Ali sasvim je drugačija od svega što si dosad probala...«

Mobitel joj je zavibrirao, pa je pogledala na zaslon i nasmiješila se. Javila se i rekla: »Odmah dolazim, ljubavi«, zatim na brzinu nanijela sjajilo gledajući se u zrcalu, a onda se ponovno okrenula Chloe. »Za termin ti treba preporuka, ali ti im samo reci da sam te ja poslala.«

Zatim je dobacila Chloe poljubac, urotnički stavila prst na usta i prošaptala: »Pssst, muškima ni riječi!« A onda je otišla lupkajući petama o pločice dok je kosa lepršala za njom.

Chloe je zaintrigirano pogledala posjetnicu. Potom je izvadila mobitel i skenirala QR kod. Otvorila se internetska stranica. Na vrhu je bljeskao logo s riječima *Savršeni partneri*, napisanima futurističkim fontom. Bile su tu i fotografije nevjerovatno privlačnih ljudi te jedan redak teksta. Pisalo je:

Tražite savršenog partnera? Ne čekajte da vas sudbina spoji sa srodnom dušom. Uzmite sreću u svoje ruke.

Na stranici nije pisalo ništa drugo o vrsti usluge koju pružaju, ni kako se prijaviti ni koliko košta. Bio je tu samo broj telefona i riječi: *Zainteresirane molimo da nam se jave radi rezervacije termina.*

Google joj također nije pružio nikakve informacije o *Savršenim partnerima*. Pronašla je samo stranicu *Savršeni partneri*, s dva *a*, ali to je bila jeftina pornostranica. A tvrtka s posjetnice djelovala je ekskluzivno i diskretno, i Chloe je bila sigurna da je u pitanju nešto što si *nikako* ne može priuštiti. Ali susret s Wendy ju je nadahnuo. Zaključila je kako ne želi provesti više ni trenutak svog dragocjenog vremena u društvu Toma i njegovih kobasičastih prstiju.

Kad se vratila do stola, nije sjela, već je samo uzela jaknu i rekla: »Moram ići.«

»Kako to?« upitao ju je Tom, a na licu mu se vidjelo da je potpuno zatečen.

»Jer sam u tvome društvu usamljenija nego kad sam sama.« Kiselo mu se nasmiješila. »A zasmetalo mi je i to što si toliko zakasnio, kao i to što si tražio da se zamijenimo za mjesta. Uživaj u utakmici.« Zatim se okrenula na peti i izašla ne pogledavši ga.

Kuća u Richmondu bila je obavijena tamom kad se vratila. Roditelji su joj sigurno već legli. Živjeli su u derutnoj kući iz šesnaestog stoljeća koja je bila napola obrasla glicinijom, a nalazila se između dvije kasnobarokne palače. Nije se uklapala u ostatak ulice, kao da je svijet oko nje nastavio dalje, dok je ona tvrdoglavo ostala zamrznuta u vremenu. Chloe se upravo to i sviđalo, a kad se odselila od Petera, nije joj se išlo nikamo drugamo.

Otključala je vrata i ušla pa se tihim korakom uputila u kuhinju. Perilica za suđe upravo je završila s pranjem, pa ju je na brzinu ispraznila, a zatim odložila kafetijeru, zdjele i pribor za doručak na odgovarajuća mjesta. Automatski je dohvatila blokić sa stolića na kojemu se nalazio telefon, na jedan listić

napisala KOBRA TED i zalijepila ga na tatino mjesto. Njih su si dvoje počeli zadavati anagrame jer su u jednom članku pročitali da anagrami pomažu u prevenciji demencije.

Popela se na kat i sjela na krevet na kojem je spavala još dok je bila dijete i pogledom obuhvatila uspomene iz mladosti. Pohvalnice za glumu visjele su uokvirene na zidu iznad psihe za šminku, a bio je tu i lažni *Oscar* koji je dobila od Seana na prvoj godini faksa. Fotografije prijatelja s kojima odavno već nije bila u kontaktu, svježih mladenačkih lica. Ustala je i skinula jednu fotografiju sa zrcala. Na njoj je bila ekipa iz *Lincolna* tijekom druge godine studija na Oxfordu, kad su još bili bliski. Bili su odjeveni u kostime iz *Sna Ivanjske noći*. Chloe je igrala Puka, Akiko Titaniju, a Sean Vratila. Dirigent John bio je odjeven u baršunasti zeleni sako, s krunom od bršljana na glavi.

Promatrala je samu sebe na fotografiji: kad joj je bilo devetnaest godina, bila je tako puna samopouzdanja, tako samouvjerenjena. Tada je još čvrsto vjerovala da će jednoga dana postati glumica ili spisateljica, da će joj život biti kreativan i ispunjen. Činilo joj se i da je onakva ljubav o kakvoj se čita u knjigama čeka iza ugla. Što bi ta djevojka mislila o svom današnjem životu?

Chloe se okretala prošlosti kad god bi je obuzeo strah od budućnosti ili rezignacija zbog sadašnjosti. Ispod kreveta je izvukla prašnjavu kutiju. Unutra su bile sve poruke koje joj je Vražićak ikad poslao: zagonetke, natuknice i pjesme napisane njegovim upečatljivim, raskošnim krasopisom. Znala je da joj je sve te poruke poslao njezin najbolji prijatelj Sean premda joj on to nikad nije otvoreno priznao. Te su joj poruke dokazivale da ju je netko bio u stanju poznavati bolje nego što je poznavala samu sebe. Bile su dokaz da na svijetu ima dobrih, pažljivih muškaraca premda oni trenutno nisu bili dio njezina života. Kopajući po kutiji, naišla je na poderani program za *Ukročenu goropadnicu*. Prisjetila se te premijere, te večeri kad se sve promijenilo. Bi li postupila drugačije da je tada znala što je čeka?

Na vratima se začulo tiho kucanje, a Chloe je podigla glavu i ugledala svoju majku, u kućnom ogrtaču i s mekim ružičastim čarapama na nogama.

»Rano si se vratila«, rekla joj je majka i prstima si maknula kosu s očiju. »Pretpostavljam da te mladi gospodin nije šarmirao i oborio s nogu?«

»Nažalost, ništa od šarmiranja, a još manje obaranja s nogu«, rekla je Chloe sa slabašnim osmijehom. »Ali WC je bio dobar, pa eto, bar nešto.«

»O, pa to je jako važno«, entuzijastično se složila mama. »Jesu li imali one male pamučne ručnike umjesto papirnatih?«

»Ne, ali su osim sapuna imali i losion za ruke.«

»Onda se praktički isplatilo otići samo zbog toga«, mudro je kimnula mama. Nasmiješile su se jedna drugoj, a majka je sjela kraj nje na krevet.

»Počinjem misliti da imam grozan ukus kad su u pitanju muškarci, mama.«

Majka se nasmijala i stisnula joj ruku. »To nije istina.«

»Istina je. Na faksu su mi se uvijek sviđali arogantni igrači ragbija koji me nisu doživljavali, a ja pak nisam doživljavala drage, sasvim pristojne dečke koji su bili zainteresirani za mene.«

»Igrači ragbija imaju stvarno lijepa bedra«, rekla je mama, a Chloe joj je naslonila glavu na rame.

»Protratila sam dvije godine na Petera«, tiho je rekla Chloe. »Svi su osim mene vidjeli da samo nosi probleme.«

»Slabići ne vole snažne žene. A i ti si ga brzo prozrela, dušo«, odvrtila je njezina majka i privukla je u zagrljaj.

»Jednostavno više ne vjerujem samoj sebi, mama. Izgubila sam povjerenje u vlastite instinkte.«

Majka je posegnula za ofucanim medvjedićem na Chloeinu jastuku. Nekoć je pripadao Chloeinoj baki Valerie, a nešto na njemu, možda izraz na njegovu našivenom licu, odisalo je istom onom vragolastom inteligencijom kojom je zračila i njegova prijašnja vlasnica.

»Ne slušaj je, Aloysiuse«, rekla je njezina majka i pokrila medvjedićeve uši njegovim vlastitim šapama. Chloe se nasmiješila

i uzela ga u ruke. Krzno mu je bilo izbljedjelo, praktički je pucao po šavovima, punilo mu se zgrudalo, a staklene oči bile su izgrebane, zbog čega je djelovao nekako mudro i iskusno. Peter ga nije volio, nije joj dopustio da donese tog »šugavog medvjeda« u njihov zajednički stan. Ali Chloe je tog medvjedića smatrala pravim blagom — uz njega su je vezale uspomene na djetinjstvo i bakinu toplinu, bio joj je svojevrsna poveznica s vremenom prije njezina rođenja.

»Možda će ti trebati neko vrijeme da uvidiš da nešto ne štima«, nježno je rekla njezina majka. »Ali kad se pojavi prava stvar? Vjeruj mi, znat ćeš. Život nije utrka. Svatko u svoje vrijeme završi ondje gdje treba.« Nagnula se i poljubila Chloe u zatiljak. »Idem sad leći. Nisam još riješila današnji *Wordle*.« Bacila je pogled na otvorenu kutiju i dodala: »Nemoj predugo ostati budna i zaokupljena uspomenama. Ne može se živjeti u prošlosti, znaš. Samo u sadašnjosti, ili eventualno budućnosti.«

Majka joj je poslala poljubac, poželjela joj laku noć, a onda tiho zatvorila vrata za sobom. Kad je otišla, Chloe je iz torbice izvukla posjetnicu *Savršenih partnera*. Wendy je rekla da ta agencija predstavlja budućnost. Prstima je prošla po njezinu debelom rubu.

»Što ti kažeš, Aloysiuse?« pitala je medvjedića. »Hoće li neka misteriozna skupa agencija za upoznavanje riješiti sve naše probleme?«

Zavrtjela je Aloysiusovom glavom.

»I ja tako mislim. Što kažeš na to da umjesto toga gledamo lijepe šešire iz pedesetih na *Vintedu*?«

Aloysius je kimnuo. Taj je medo imao loš utjecaj na nju, ali je barem bio dovoljno star da zna da je potraga za šeširima puno zabavnija od potrage za muškarcima. A usto je vjerojatno bilo sigurnije zaokupiti se modnom nostalgijom nego razmišljati o sadržaju one kutije.

2

Deset godina ranije

NI GUSTI BARŠUNASTI zastor nije mogao prigušiti glasan aplauz. Kroz daske se osjećalo toptanje nogu. Chloe se okrenula Seanu, koji je stajao uz nju na pozornici trijumfalnog izraza lica.

»Čuj ti to! Tako su oduševljeni!« rekla je, a oči su joj oduševljeno blistale.

»Naravno da su oduševljeni«, rekao je on i uzvratio joj širokim osmijehom, dok mu je crna kosa bila vlažna od znoja, a zjenice raširene od uzbuđenja. »Bila si spektakularna.«

»Svi smo bili spektakularni!« rekla je Chloe, zgrabila Akiko za ruku i stisnula je.

»Skoro sam povratila kad sam vidjela sve te ljude«, rekla je Akiko i napravila grimasu. »Cijeli drugi čin bila mi je sila na WC.«